

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců JUDr. Jany Kurešové a Mgr. Václava Trajera v právní věci **žalobce: P. M.**, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem se sídlem v Brně, ul. Bolzanova č. p. 461/5, PSČ 618 00, proti **žalovanému: M ě s t s k é m u ú ř a d u D u c h c o v**, se sídlem v Duchcově, nám. Republiky č. p. 20/5, PSČ 419 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2013, č. j. 4310/2013/VI,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se prostřednictvím svého právního zástupce včasně podanou žalobou u zdejšího soudu domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného Městského úřadu Duchcov ze dne 31. 7. 2013, č. j. 4310/2013/VI, jímž žalovaný částečně zakázal – na náměstí Republiky - podle ust. § 10 odst. 2 písm. b) zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ShrZ“), shromáždění žalobcem oznámené žalovanému dne 29. 7. 2013, které se mělo konat dne 17. 8. 2013 s dobou zahájení v 15.00 hodin a s předpokládanou dobou ukončení v 20.00 hodin v Duchcově na prostranství u křižovatky ulic Husova a Skladištní a dále mělo být vedeno ulicí Husovou na náměstí Republiky, kde se mělo konat shromáždění s projevy řečníků, s tím, že účelem tohoto shromáždění měl být „a) protest proti kriminalitě, b) protest proti porušování zákonů Policíí ČR, c) protest proti neoprávněnému omezování svobody shromažďování ze strany Městského úřadu Duchcov a Krajského soudu v Ústí nad Labem, d) vystoupení na podporu práv všech slušných občanů této země“, s tím, že předpokládaný počet účastníků je ve výši cca 100 osob s 10 pořadateli.

Současně žalobce požadoval, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

V žalobě uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno nepříslušným správním úřadem, jehož pracovníci jsou z rozhodování v této věci vyloučeni, a spočívá na vadném právním posouzení věci, a proto žalobci nyní nezbyvá než podat proti němu správní žalobu.

V návaznosti na právě uvedené žalobce namítl, že ve svém oznámení shromáždění ze dne 29. 7. 2013 vznesl námitku podjatosti vůči všem pracovníkům žalovaného, kteří by ve věci měli jednat, ve smyslu ust. § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť oznámené shromáždění směřovalo, proti jejich vlastnímu svévolnému a protiprávnímu jednání, a navrhl, aby nadřízený správní úřad v souladu s ust. § 131 odst. 4 správního řádu *per analogiam* pověřil rozhodováním v této věci jiný věcně příslušný správní úřad. Žalobou napadené rozhodnutí se s námitkou podjatosti a s ní spojeným návrhem na delegaci ovšem vypořádalo odkazem na ust. § 16 ShrZ, jež vyložilo tak, že účastník řízení není oprávněn namítat podjatost úřední osoby. Žalobce je ale přesvědčen, že podle ust. čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „LPSV EU“), má každý v rámci práva na řádnou správu právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány, institucemi a jinými subjekty Evropské unie řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě. Toto ustanovení, jež má přednost před zákonem, nedovoluje, aby o subjektivním veřejném právu žalobce ústavního charakteru, rozhodovala úřední osoba, u níž lze mít důvodné pochybnosti o její nestrannosti z důvodu zvláštního poměru k věci, a účinností LPSV EU bylo tak nepřímo novelizováno ust. § 16 ShrZ v tom smyslu, že z aplikace nejsou vyloučena ani ta ustanovení správního řádu, jimiž se imperativ zakotvený v čl. 41 odst. 1 LPSV EU provádí, tzn., ust. § 14 a § 131 odst. 4 správního řádu. Žalobce má za to, že pokud o jeho včas a řádně uplatněné námitce podjatosti nebylo procesně korektním způsobem rozhodnuto, bylo řízení předcházející vydání napadeného rozhodnutí stíženo vážnou procesní vadou a napadené rozhodnutí nemůže už z tohoto důvodu obstát jako zákonné, nehledě na to, že vznesená námitka podjatosti byla nadto i důvodná.

Dále žalobce namítl, že pokud žalovaný odůvodnil částečný zákaz shromáždění tím, že jiný svolavatel, a to M. B., již dříve oznámil konání vlastního shromáždění občanů, které se shromážděním zčásti zakázaným koliduje, přičemž mezi svolavatelem nedošlo ve stanovené lhůtě k dohodě, a protože žalobce a tento svolavatel jsou známi naprosto odlišnými názory a idejemi, jsou dány důvodné pochybnosti o tom, že by došlo k narušování pokojnosti tohoto dříve oznámeného shromáždění, tak takovéto odůvodnění odporuje zákonu a není ani v souladu s ústavním pořádkem. Žalobce jakožto svolavatel totiž již v řízení před žalovaným přesvědčivě prokázal, že skutečným účelem shromáždění M. B. je ústavně nekonformní snaha bránit jiným, zejména osobám názorově blízkým žalobci, konat v centru města Duchcova, včetně hlavního městského náměstí, po dobu celkem 103 dnů svá vlastní shromáždění. K prokázání této skutečnosti žalobce žalovanému navrhl a předložil celou řadu důkazů, z nichž nejdůležitějším je zvukový záznam telefonického rozhovoru mezi M. B. a žalobcovým zmocněncem T. P., během něhož M. B. tento záměr otevřeně připustil a potvrdil s tím, že jeho shromáždění v předmětný den bude konáno právě jen proto, aby tím zabránil konání shromáždění žalobce. Žalovaný proto mohl a měl toto fingované shromáždění M. B. podle ust. § 10 odst. 1 písm. a) ShrZ zakázat, a pokud už tak neučinil a došlo ke kolizi s jiným, legitimním shromážděním, měl upřednostnit toto oprávněné shromáždění oznámené žalobcem a nikoli uvedené fiktivní, resp. obstrukční shromáždění abusivně a šikanosně si počínajícího svolavatele M. B. Na podporu tohoto názoru žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 7/2008 - 116, ve kterém byla vyslovena přípustnost zkoumání skutečného účelu shromáždění úřadem.

K tomu žalobce doplnil, že již ve svém podání ze dne 31. 7. 2013 adresovaném žalovanému detailně argumentoval tím, že všechny okolnosti nasvědčují tomu, že účelem shromáždění oznámeného M. B. je bránit jiným ve svobodném výkonu shromažďovacího práva, kdy současně rozebral zákonné možnosti žalovaného při rozpuštění obstrukčního shromáždění M. B., ovšem žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí ani nepokusil k žalobcovým argumentům jakkoli vyjádřit a vypořádat se s nimi, ba ani je nerekapituloval a v rozhodnutí k nim nepřihlédl.

Ve svém podání ze dne 31. 7. 2013 adresovaném žalovanému přitom uváděl, že podle čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „LPSV“) lze právo pokojně se shromažďovat omezit zákonem v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu. Shromáždění však nesmí být podmíněno povolením orgánu veřejné správy. Dále v tomto podání odcitoval ust. §12 odst. 5 ShrZ a také ust. § 10 odst. 1 písm. a) a c) ShrZ a dovozoval, že za dané situace lze mít za prokázané, že účelem shromáždění oznámeného M. B. je bránit jiným fyzickým a právnickým osobám ve výkonu shromažďovacího práva, přičemž takové právo nesmí být podle čl. 19 odst. 2 *in fine* LPSV podmíněno ani povolením orgánu veřejné správy, natožpak aby mohlo být podmiňováno souhlasem fyzické osoby. Bylo-li by takové shromáždění skutečně konáno, směřovalo by k protiústavnímu účelu bránit druhým ve výkonu svobody shromažďování a jako takové by muselo být žalovaným podle ust. § 12 odst. 5 ShrZ ve spojení s ust. § 10 odst. 1 písm. a) a c) ShrZ bezprostředně po zahájení rozpuštěno.

Dále žalobce uvedl, že v rovině ústavního práva je třeba vyjít z čl. 19 odst. 2 LPSV a zkoumat, zda je eventuelní zákaz žalobcova shromáždění z důvodu kolize s jiným, dříve oznámeným shromážděním, jehož jediným seznatelným účelem je jiná shromáždění obstruovat, opatřením v demokratické společnosti nezbytným pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu. Žalobce je přesvědčen, že tomu tak není, a za situace, kdy se nepodařilo dosáhnout dohody s evidentně abusivně si počínajícím svolavatelem jiného shromáždění, který zneužívá svobodu shromažďování k účelu jejího potlačování a osobuje si právo určovat, které fyzické a právnické osoby smějí konat – po dobu 103 dnů – veřejná shromáždění v centru města Duchcova, včetně hlavního městského náměstí, je na místě poskytnout ochranu žalobci a jeho shromáždění bez ohledu na tuto kolizi nezakazovat.

Závěrem žalobce zmínil, že účelem předmětného oznámeného shromáždění mj. je protest proti neoprávněnému omezování svobody shromažďování ze strany Krajského soudu v Ústí nad Labem, a proto mu současně nezbyvá než vznést ve smyslu ust. § 8 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), námitku podjatosti vůči všem soudcům tohoto soudu, kteří by o jeho žalobě měli rozhodovat. Současně žalobce navrhl, aby věc byla dle ust. § 9 odst. 1 s. ř. s. přikázána jinému krajskému soudu, kdy žalobce navrhuje Krajský soud v Hradci Králové.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a v písemném vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, neboť na žalobou napadeném rozhodnutí trvá.

K věci uvedl, že důvodem k částečnému zákazu shromáždění ve smyslu ust. § 10 odst. 2 písm. b) ShrZ byla skutečnost, že v daném místě a čase dochází ke střetu

dvou oznámených shromáždění, přičemž oznámení svolavatele M. B. bylo podáno dříve a mezi svolavateli nedošlo k dohodě. Čl. 19 LPSV je zaručeno pouze právo pokojně se shromažďovat, přičemž omezení z legitimních důvodů, která blíže specifikuje právě ShrZ, jsou možná. Uvádí-li ShrZ střet v místě a čase jako důvod pro zákaz shromáždění, pak nezbyvá úřadu jiná možnost, než přistoupit k částečnému zakazu později oznámeného shromáždění. Žalobce může v souladu se svým oznámeným shromážděním projevit svoje názory v místech, kde k zakazu shromáždění nedošlo. Žalovaný tak považuje částečný zákaz v místě a čase střetu dvou shromáždění za přiměřené opatření, neboť žalobce jakožto svolavatel druhého shromáždění prostor pro vyjádření svých postojů dostane.

Dále žalovaný uvedl, že z nahrávky telefonického rozhovoru mezi žalobcem a M. B. vyplývá, že M. B. hodlá svoje shromáždění dle původního oznámení uskutečnit, takže naopak lze mít pochybnosti o tom, jaké úmysly vedou žalobce k uskutečnění jím oznámeného shromáždění, když z blogu zástupce žalobce, jenž žalobce zastupoval před žalovaným, vyplývá, že nesouhlasí s předchozím rozhodnutím žalovaného a Krajského soudu v Ústí nad Labem. Vedle toho je žalovanému známo, že žalobce a M. B. mají odlišné názory a ideje, což vedlo žalovaného k pochybnostem z narušování pokojnosti shromáždění, obzvláště po zkušenostech z již proběhnutých shromáždění v Duchcově, která byla konfliktní, přičemž žalovaný se takovýmto shromážděním snaží předcházet.

Žalovaný v souvislosti s námitkou podjatosti žalobce směřující vůči němu uvedl, že je přesvědčen o tom, že aplikace LPSV EU není v předmětné věci dána, jelikož v daném případě nefiguruje orgán Evropské unie, není ani aplikováno právo Evropské unie a ShrZ rovněž není implementací práva Evropské unie. Žalovaný svůj názor opírá o čl. 51 LPSV EU, který stanovuje, že ustanovení této listiny jsou při dodržení zásady subsidiarity určena orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, a dále členským státům, výhradně pokud uplatňují právo Unie. Respektují proto práva, dodržují zásady a podporují jejich uplatňování v souladu se svými pravomocemi při zachování mezí pravomocí, které jsou Unii svěřeny ve Smlouvách. Žalobce tak argumentuje předpisem, který na projednávanou věc nedopadá. K námitce podjatosti žalobce směřující vůči němu pak ještě dodal, že se řídil názorem nadřízeného správního orgánu představující pro něj orgán metodického vedení a také platným zněním ShrZ, které výslovně vyučuje aplikaci správního řádu s výjimkou ustanovení týkajících se rozhodnutí, jeho náležitostí a účinků. Žalovaný tak postupoval zcela v souladu se zákonem a nelze dovozovat jeho nezákonný postup, pokud postupoval právě podle zákona. Omezené použití správního řádu žalovaný považuje za legitimní s ohledem na specifika řízení vedeného dle ShrZ, mj. pro krátké lhůty pro rozhodování úřadu, takže nelze realizovat všechny časově náročné postupy, které jsou jinak obvyklé v běžném správním řízení. Navíc důvodem podjatosti žalovaného nemůže být skutečnost, že účelem předmětného žalobcova shromáždění má být i kritika dřívějšího postupu resp. právního názoru žalovaného. Žalobce si nemůže vybírat vhodný správní orgán tím, že ohlásí úmysl protestovat proti vybranému úřadu, tuto skutečnost označí za důvod podjatosti a navrhne jiný správní orgán, který se mu více zamlouvá nebo od nějž očekává příznivější rozhodnutí. Důvodem podjatosti nemůže být skutečnost, že žalovaný již rozhodoval v obdobné věci, a to způsobem, s nímž žalobce nesouhlasí, když prostředkem ke korigování údajně nesprávného či nezákonného rozhodnutí má být zásadně opravný prostředek směřovaný k příslušné instanci. Tyto své závěry žalovaný opírá např. o rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 28. 2. 2012, sp. zn. 33 Cdo 447/2011. V daném případě přitom chybí jakékoliv jiné indicie, z nichž by bylo možné dovozovat vyloučení žalovaného z předmětné věci, když nic nenasvědčuje tomu, že by žalovaný

nepřípustně reagoval na negativní postoj žalobce vůči němu. Žalovaný trvá na tom, že v předmětné věci nemohlo být s ohledem na ust. § 16 ShrZ vyloučení posuzováno a ani z materiálního hlediska nelze dovodit, že by byl žalovaný podjatý, a proto jeho rozhodnutí nemůže být stíženo nezákonností z důvodu jeho údajné podjatosti.

Závěrem žalovaný shrnul, že po daný případ je podstatné, že dřívější svolavatel M. B. chce své shromáždění skutečně konat a že žalovanému dávno uplynula lhůta k vyslovení případného zákazu jeho shromáždění. S tímto dříve ohlášeným shromážděním je tak nutno počítat jako s faktem, kdy ShrZ stanoví, že v případě kolize se později ohlášené shromáždění zakáže. Žalovaný je navíc přesvědčen, že v případě žalobce byla dodržena i zásada proporcionality, neboť jeho shromáždění bylo zakázáno jen z části, a to na úseku, kde koliduje se shromážděním jiným, takže žalobci zůstala zachována možnost veřejně projevovat názory a realizovat své shromažďovací právo. Dle žalovaného Krajský soud v Ústí nad Labem ve svém předchozím rozsudku přitom aproboval v obdobné věci zákaz shromáždění z důvodu kolize s dříve ohlášeným shromážděním na tentýž den.

Na vyjádření žalovaného reagoval žalobce obsáhlou replikou, ve které setrval na žalobních tvrzeních. Zdůraznil přitom, že M. B. skutečně hodlá toto shromáždění konat, ovšem právě jen z důvodu, že se má konat i shromáždění svolané žalobcem, přičemž rozsah M. B. provedené „reservace“ veřejného prostoru, ve smyslu prostorovém i časovém, je zcela excesivní a neodpovídá záměru tento prostor využívat řádným a nikoli „blokačním“ způsobem. Shromáždění oznámené M. B. má obstrukční povahu, zatímco shromáždění žalobcovo směřuje zjevně k naplnění účelu v oznámení deklarovanému. Napadeným rozhodnutím se tak dostává aprobační jednání protiprávnímu, jež bylo upřednostněno před jednáním souladným s právem a před výkonem žalobcova základního práva na svobodné shromažďování. Žalobce nesouhlasí ani s tím, že byl LPSV EU se neměla na daný případ vztahovat. Dále žalobce podotkl, že pokud byl žalovaný v rámci rozhodovacích lhůt schopen námítku podjatosti předložit krajskému úřadu a ten mu věc se svým nesprávným právním názorem vrátil zpět, neexistuje důvod, proč by v těchto lhůtách nebylo možné provést delegaci. Dle žalobce účastník řízení nemá žádný vliv na to, kterému správnímu úřadu bude jeho věc delegována, a navíc nelze připustit, aby takové omezení ohledně uplatnění námitek podjatosti dopadalo na jediný typ rozhodování, a to a rozhodnutí o zákazu konat shromáždění občanů, případně o jeho rozpuštění. Žalobce nesouhlasí ani s tím, že prostředkem ke korigování či opravě údajně nesprávného či nezákonného rozhodnutí má být podání správní žaloby, protože v takovém případě by se jednalo o klasickou situaci nepřípustného odnětí instance, neboť žalobce má právo, aby o jeho záležitosti bylo rozhodováno nestranným rozhodovatelem od počátku řízení, tedy už v prvním stupni. Dále má žalobce za to, že žalovaným uváděná citace rozsudku Nejvyššího soudu je irelevantní, neboť se týká situace podjatosti pro zvláštní poměr k účastníkovi řízení, nikoli k věci, jako je tomu v rozhodované věci. Vedle toho žalobce podotkl, že žalobní argumentace týkající se kolize řádného a „blokačního“ shromáždění se žalovaný ve svém vyjádření prakticky nedotkl, a je otázkou, zda je tyto konotace, zejména pokud jde o jejich ústavněprávní dimenzi, v jejich komplexnosti vůbec schopen dohlédnout. K tomu žalobce dodal, že Krajský soud v Ústí nad Labem již rozsudkem ve věci sp. zn. 40 A 2/2013 sice blokační shromáždění před shromážděním řádným upřednostnil, avšak žalobci není dosud znám obsah odůvodnění tohoto rozsudku, a proto s ním nemůže relevantně polemizovat a musí se omezit jen na konstatování, že s tímto rozhodnutím hluboce nesouhlasí a pokud je mu známo, bude proti němu příslušným žalobcem okamžitě po doručení písemného vyhotovení podána kasační stížnost.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť právní zástupce žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Předně je nutno uvést, že žalobcovou námitkou podjatosti ze strany soudců Krajského soudu v Ústí nad Labem, a to z důvodu, že by rozhodovali o právu žalobce konat shromáždění, jehož účelem je mj. protest proti neoprávněnému omezování svobody shromažďování ze strany tohoto soudu, se již v předmětné věci zabýval Nejvyšší správní soud, neboť Krajský soud v Ústí nad Labem mu ve smyslu ust. § 8 odst. 5 s. ř. s. předložil k posouzení tuto námitku. Nejvyšší správní soud přitom ve svém usnesení ze dne 7. 8. 2013, č. j. Nao 42/2013 – 43, jednak dovodil, že tato námitka z hlediska rozsahu se netýká Krajského soudu v Ústí nad Labem jako takového, nýbrž se podle smyslu vztahuje jen na soudce specializovaného senátu správního soudnictví 40 A, jemuž byla předmětná věc přidělena k rozhodnutí uvedeného soudu, a současně rozhodl, že soudci specializovaného senátu správního soudnictví 40 A nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí daného případu. Z tohoto důvodu se soud dále námitkou podjatosti z jeho strany nezabýval, když tuto otázku pravomocně vyřešil Nejvyšší správní soud.

Ve vztahu k námitce podjatosti žalovaného, a to jeho všech pracovníků, kdy žalobce v žalobě namítal, že o námitce podjatosti před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nebylo procesně korektním způsobem rozhodnuto, soud uvádí, že při jejím vyhodnocení je třeba vycházet z dikce ust. § 16 ShrZ. V tomto ustanovení je přitom výslovně zakotveno, že na řízení vedená v intencích ust. § 11 odst. 1 ShrZ se v zásadě nevztahují ustanovení o správním řízení, a to včetně části II správního řádu, která obsahuje postup správního orgánu při účastníkem vznesené námitce podjatosti, a včetně části III, která obsahuje zvláštní ustanovení o správním řízení. Omezené použití správního řádu je zcela legitimní s ohledem na specifika řízení vedených dle ShrZ včetně značně krátkých lhůt pro rozhodování správních orgánů, neboť v popředí stojí veřejný zájem na rychlém vyřízení věci. Z tohoto důvodu soud zastává názor, že na řízení vedená v intencích ust. § 11 ShrZ se nevztahuje ust. § 14 správního řádu, které je zakotveno v části II správního řádu a které upravuje problematiku podjatosti ve správním řízení, a také ust. § 131 správního řádu, které je zakotveno v části III správního řádu a které pojednává o případné změně příslušnosti příslušného správního orgánu. Tato právní úprava pak koresponduje skutečnosti, že v ust. § 2a ShrZ striktně působnost jednotlivých úřadů ve věcech shromažďovacího práva. V daném případě přitom ve smyslu ust. § 2a písm. a) ShrZ byla působnost svěřena právě a jen žalovanému, jakožto obecního úřadu, v jehož územním obvodu se má shromáždění konat. V řízeních vedených v intencích ust. § 11 odst. 1 ShrZ se tak účastníci nemohou dovolávat aplikace ust. § 14 správního řádu při řešení jimi vznesených námitek podjatosti úředních osob. Aplikace ust. § 14 správního řádu nebyla v daném případě dána ani s ohledem na LPSV EU, jelikož ani aplikace LPSV EU nepřicházela v úvahu, když v projednávané věci nefiguruje žádný orgán Evropské unie, taktéž

není aplikováno právo Evropské unie a ShrZ není implementací práva Evropské unie. Dle čl. 51 LPSV EU totiž platí, že ustanovení této listiny jsou při dodržení zásady subsidiarity určena orgánům, institucím a jiným subjektům Unie, a dále členským státům, výhradně pokud uplatňují právo Unie. Respektují proto práva, dodržují zásady a podporují jejich uplatňování v souladu se svými pravomocemi při zachování mezi pravomocí, které jsou Unii svěřeny ve Smlouvách. Na základě výše uvedených skutečností soud dospěl k závěru, že žalobce neopodstatněně v žalobě namítl, že o jeho námitce podjatosti před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí nebylo žalovaným procesně korektním způsobem rozhodnuto.

K věcné stránce žalobcovy námítky podjatosti žalovaného soud podotýká, že důvodem podjatosti správního orgánu nemůže být jen skutečnost, že správní orgán v minulosti v obdobné věci rozhodoval jinak, než si přál účastník. Skutečnost, že předchozí rozhodování správního orgánu v obdobných věcech či ve věcech téhož účastníka, třebaže ten je nepovažuje za správné či zákonné, bez dalšího nezakládá podjatost tohoto správního orgánu. Jestliže žalobce nesouhlasí s rozhodovací praxí určitého správního orgánu popř. soudu, není legitimním řešením využívání institutu podjatosti k přesouvání určité právní otázky ze správního orgánu na jiný správní orgán či ze soudu na jiný soud. Žalobce by měl mít na paměti, že prostředkem k případné korekci údajně nesprávného či nezákonného rozhodnutí má být výhradně opravný prostředek směřovaný k příslušné instanci, což dovodil i Nejvyšší správní soud ve svém již shora citovaném usnesení ze dne 7. 8. 2013, č. j. Nao 42/2013 – 43, s poukazem na svoji předchozí konzistentní judikaturu a také judikaturu Ústavního soudu. V daném případě přitom soud neshledal jediný náznak nasvědčující tomu, že by žalovaný vůči žalobci nezachoval nestrannost, objektivitu, profesionalitu apod., tj. že by v případě žalobce nerespektoval základní zásady činnosti správních orgánů vůči účastníkům řízení tak, jak jsou zakotveny v ust. § 2 až § 8 správního řádu, včetně zásady zákonnosti a zásady nestranného postupu a rovného přístupu, a které ve smyslu ust. § 16 ShrZ musejí úřady aplikovat vždy při výkonu své působnosti ve věcech shromažďovacího práva. Na základě výše uvedených skutečností soud neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno nepřislušným správním úřadem, jehož pracovníci by byli z rozhodování v předmětné věci vyloučeni.

Dále soud uvádí, že se neztotožnil ani se žalobcovými námitkami ohledně toho, že by se žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí jakkoliv nevyjádřil, nepřihlédl a nevypořádal s žalobcovými argumenty obsaženými v jeho podání ze dne 31. 7. 2013 adresovaném žalovanému. Je sice pravdou, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí výslovně nezmínil toto žalobcovo podání ze dne 31. 7. 2013 a ani nepředestřel jeho obsah, nicméně tato skutečnost nezpůsobuje nepřezkoumatelnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatečné zdůvodnění ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., která by bez dalšího zamezovala soudu zabývat se věcnou stránkou daného případu. Žalovaný ovšem své rozhodnutí opřel o z jeho pohledu relevantní skutkové a právní okolnosti daného případu, které detailně rozvedl v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, a které se ve své podstatě vymezují vůči žalobcově argumentaci obsažené v jeho podání ze dne 31. 7. 2013. Odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí o částečném zákazu předmětného žalobcova shromáždění tak soud vyhodnotil jako dostatečné z hlediska požadavků ShrZ.

Soud jako opodstatněné nevyhodnotil ani žalobcovy námitky v tom směru, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí odporuje zákonu, když spočívá na vadném právním posouzení věci, a není ani v souladu s ústavním pořádkem.

Již v úvodu odůvodnění rozsudku bylo zmíněno, že v daném případě bylo žalobcem oznámené shromáždění žalovaným částečně zakázáno s odkazem na ust. § 10 odst. 2 písm. b) ShrZ. zákona, když žalovaný dospěl k závěru, že jiný svolavatel, a to M. B., již dříve oznámil konání vlastního shromáždění občanů, které se žalobcovým shromážděním zčásti koliduje, přičemž mezi svolavatelem nedošlo ve stanovené lhůtě k úpravě doby jejich konání.

Pro vyhodnocení předmětné žaloby z hlediska právě předestřených námitek je podstatná skutečnost, že žalobce nikterak nezpochybňuje fakt, že již dne 30. 5. 2013 žalovanému ohlásil svolavatel M. B. konání shromáždění „Za mír mezi lidmi a za pokojné soužití v Duchcově“ ve dnech 5. 6. 2013 až 15. 9. 2013 v době od 8.00 hodin do 22.00 hodin, která se mají uskutečnit na náměstí Republiky a v ulicích Míru, Bílinská, Studniční, Havířská, Nádražní, Riegrova a Bratří Čapků, s tím, že předpokládaný počet účastníků svolavatel uvedl ve výši 350 a 7 osob uvedl jako počet pořadatelů, s tím, že žalovaný v zákonem stanovené lhůtě konání tohoto shromáždění nezakázal. Rovněž tak pro vyhodnocení předmětné žaloby je podstatná skutečnost, že žalobce nikterak nezpochybňuje i fakt, že předmětné shromáždění žalobce oznámil žalovanému dne 29. 7. 2013, s tím, že toto shromáždění se mělo konat dne 17. 8. 2013 s dobou zahájení v 15.00 hodin a s předpokládanou dobou ukončení v 20.00 hodin v Duchcově na prostranství u křižovatky ulic Husova a Skladištní a dále mělo být vedeno ulicí Husovou na náměstí Republiky, kde se mělo konat shromáždění s projevy řečníků, s tím, že účelem tohoto shromáždění měl být „a) protest proti kriminalitě, b) protest proti porušování zákonů Policií ČR, c) protest proti neoprávněnému omezování svobody shromažďování ze strany Městského úřadu Duchcov a Krajského soudu v Ústí nad Labem, d) vystoupení na podporu práv všech slušných občanů této země“, s tím, že předpokládaný počet účastníků je ve výši cca 100 osob s 10 pořadateli. Vedle toho žalobce naprosto vůbec nezpochybňuje ani fakt, že mezi ním a svolavatelem M. B. nedošlo k dohodě o úpravě doby konání obou shromáždění.

Z právě uvedeného jednoznačně vyplývá, že oznámení svolavatele M. B., které nebylo žalovaným zakázáno v zákonem stanovené lhůtě, bylo žalovanému doručeno dříve, než předmětné oznámení žalobce jakožto svolavatele, přičemž žalobcem svolané shromáždění by se mělo částečně konat na stejném místě (náměstí Republiky), a ve stejnou dobu (17. 8. 2013 v době od 15.00 hodin do 20.00 hodin).

Podle ust. § 10 odst. 2 písm. b) ShrZ přitom platí, že úřad shromáždění zakáže též tehdy, jestliže na stejném místě a ve stejnou dobu se má podle dříve doručeního oznámení konat jiné shromáždění a mezi svolavatelem nedošlo k dohodě o úpravě doby jeho konání.

Žalobce mylně dovozuje, že v daném případě bylo povinností žalovaného zakázat dle ust. § 10 odst. 1 písm. a) ShrZ dříve oznámené shromáždění svolavatele M. B., když jeho účelem je zjevně bránit jiným ve svobodném výkonu shromažďovacího práva, a pokud tak žalovaný neučinil a došlo k jeho kolizi se žalobcovým shromážděním, které je legitimní, a proto mělo být upřednostněno. Žalobce by měl vzít v potaz skutečnost, že s ohledem na stávající právní úpravu shromažďovacího práva zakotvenou v již výše citovaném zákoně č. 83/1990 Sb. platí, že konání shromáždění nepodléhá povolení státního orgánu - úřadu, a proto pokud úřad v zákonem stanovené lhůtě 3 pracovních dnů počítané od okamžiku, kdy obdržel platné oznámení, plánované shromáždění ve smyslu ust. § 11 odst. 1 ShrZ nezakáže, může se toto shromáždění bez jakýchkoliv restrikcí konat, a to v podobě, v jaké bylo oznámeno. Tato situace nastala i v případě shromáždění svolavatele M. B..

Žalobce tak v předmětném soudním řízení nemůže s úspěchem namítat, že žalovaný měl shromáždění oznámené M. B. zakázat, a to již při jeho oznámení popř. následně po oznámení shromáždění žalobcem, když námitky v tomto směru s ohledem na stávající právní úpravu shromažďovacího práva nemají právní relevanci. Pokud žalovaný v zákonem stanovené lhůtě, kterou stanovuje ust. § 11 odst. 1 ShrZ, shromáždění svolavatele M. B. nezakázal, ztratil bez dalšího oprávnění následně tato shromáždění zakázat. Žalobce v řízení před soudem taktéž nemůže s úspěchem namítat, a to opět s ohledem na stávající právní úpravu shromažďovacího práva, že žalovaný měl upřednostnit jeho shromáždění oproti shromáždění svolavatele M. B., kdy toto shromáždění nebylo v zákonem stanovené lhůtě, kterou stanovuje ust. § 11 odst. 1 ShrZ, zakázáno. Takovýto postup není ve ShrZ zakotven a opětovně soud směrem k žalobci připomíná, že zpětný zákaz dříve oznámeného shromáždění, které nebylo v zákonné lhůtě úřadem zakázáno, je ze strany úřadů včetně žalovaného nepřípustný. K tomu soud doplňuje, že žalovanému nelze vytýkat, že v zákonem stanovené lhůtě 3 pracovních dnů nezakázal shromáždění svolavatele M. B. pro jeho obstrukční charakter, jak dovozuje žalobce, neboť v rámci zákonem stanovené lhůty 3 pracovních dnů k jeho zakazu ve smyslu ust. § 11 odst. 3 ShrZ nemohl legálně předjímat, že skutečným důvodem oznámení tohoto shromáždění je jeho obstrukční povaha s cílem bránit ve výkonu shromažďovacího práva ve městě Duchcov jiným oprávněným svolavatelům. Navíc v předmětném soudním řízení žalobce setrval pouze u nepodloženého tvrzení (pokud se pomine telefonický hovor mezi tehdejšími zástupci žalobce T. P. a M. B., který se týkal pouze konání shromáždění, které by se mělo uskutečnit dne 17. 8. 2013, a jenž žalobce předložil žalovanému před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí), o tom, že oznámení shromáždění svolavatele M. B. má jen obstrukční charakter a že tato skutečnost měla být v době jejich oznámení žalovanému (30. 5. 2013) známa, obzvláště, když datum konce konání tohoto shromáždění má přijít až za několik týdnů, a to 15. 9. 2013, takže nelze klást na jisto události (neuskutečnění tohoto oznámení vůbec či v právně významné míře), které ještě nemohly nastat.

Žalobce by měl mít na paměti, že důvody k apriornímu zakazu shromáždění dle ust. § 10 odst. 1 písm. a) ShrZ ze strany úřadu nepředstavují jen hypotetické předpoklady o obstrukčním oznámení shromáždění svolavatelem, když např. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 5. 11. 2007, č. j. 8 As 51/2007 – 67, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 1468/2008 a také na www.nssoud.cz, mj. dovodil, že „*k omezení shromažďovacího práva může dojít pouze výjimečně, za podmínek stanovených shromažďovacím zákonem (§ 10 zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromažďovacím), a zejména v případě konfliktu s ústavním pořádkem chráněnými právy třetích osob. Takový konflikt je třeba vždy řešit za použití principu proporcionality, přičemž zákaz shromáždění představuje krajní způsob řešení. Správní orgán může odůvodnit zákaz shromáždění jeho nedovoleným účelem, byť i odlišným od oznámeného, svůj závěr však musí prokázat a nese odpovídající důkazní břemeno*“ a také konstatoval, že „*i kdyby se jednalo o osoby příslušející k extremistickým skupinám, či projevující extremistické názory, nelze a priori vyloučit, že hodlají svého práva využít v zákonných mezích...; ...má-li správní orgán pochybnosti o oznámeném účelu shromáždění, aniž by byl schopen prokázat důvodnost těchto pochybností, nezbuďte mu než je zohlednit pouze v připravenosti rozpustit shromáždění, odchýlí-li se od formálně deklarovaného účelu*“. Vedle toho by žalobce měl vycházet ze skutečnosti, že dle stávající právní úpravy shromažďovacího práva svolavatelé nemají povinnost informovat úřad o případném zrušení již oznámeného shromáždění. Faktem tak zůstává, že pokud by se prokázalo, že úmyslem oznamovatele shromáždění bylo pouze blokovat určité místo, aby tam

jiný shromáždění pořádat nemohl, tak v úvahu přichází možnost naplnění skutkové podstaty přestupku ve smyslu ust. § 14 odst. 2 písm. h) ShrZ, která spočívá v úmyslném zabránění jinému v podstatném rozsahu ve výkonu práva shromažďovacího, který může být postižen sankcí dle ust. § 14 odst. 3 ShrZ. V tomto soudním řízení, jehož předmětem je „toliko“ zkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného o zákazu shromáždění oznámeného žalobcem dle ust. § 10 odst. 2 písm. b) ShrZ, ovšem soudu nepřísluší zabývat se jednáním svolavatele M. B. v rámci jeho výkonu shromažďovacího práva a jeho případného přestupkového jednání a popř. také jeho případným jednáním při vlastním konání shromáždění, a to z toho pohledu, zda představuje obstrukční jednání a má být rozpuštěno ve smyslu ust. § 12 odst. 5 ShrZ ve spojení s ust. § 10 odst. 1 písm. a) a c) ShrZ. Žalobcem použitá argumentace rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 7/2008 – 116, je zcela nepřiléhavá, neboť v tomto rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou možnosti posuzování skutečného účelu shromáždění, které je právě ohlašováno a nikoli problematikou možnosti „dodatečného“ přezkumu účelu shromáždění, s nímž je nově ohlašované shromáždění v kolizi.

Dále by žalobce měl vzít v potaz skutečnost, že žalovaný v rámci své rozhodovací činnosti ve smyslu ust. § 10 odst. 2 písm. b) ShrZ není nadán žádným oprávněním, kterým by mohl případně přinutit svolavatele kolidujícího shromáždění k vzájemné dohodě se svolavatelem později oznámeného shromáždění, tak, aby bylo zamezeno kolizi jednotlivých shromáždění.

Vedle toho soud poznamenává, že v daném případě žalovaný při posuzování kolize obou shromáždění dovodil, že je dána důvodná pochybnost z narušení dříve oznámeného shromáždění ze strany žalobce, neboť svolavatel kolizního shromáždění M. B. je znám odlišnými názory a idejemi než žalobce, což před žalovaným a posléze ani v průběhu soudního řízení nijak nerozporoval žalobce. Dle názoru soudu tuto pochybnost z narušení dříve oznámeného shromáždění ze strany žalobce žalovaný opodstatněně dovodil, a to s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce se prezentuje a je všeobecně znám jako aktivní účastník a organizátor akcí pravicově extremistických hnutí, zatímco svolavatel dříve oznámeného shromáždění M. B. má vazby na Konexe, o. s., neboť žalovanému poskytl kontaktní e-mail tohoto občanského sdružení, jehož ústředním mottem je: „Černí, bílí, spojme síly!“

Za takto nastíněného skutkového stavu pak žalovaný zcela legitimně přikročil k vydání žalobou napadeného rozhodnutí, jímž bylo žalobcem dne 29. 7. 2013 oznámené shromáždění částečně zakázáno, a to pokud se jedná o jeho konání na náměstí Republiky, s odkazem na ust. § 10 odst. 2 písm. b) ShrZ, když žalovaný dospěl k závěru, že na stejném místě a ve stejnou dobu se má podle dříve doručeného oznámení o konání shromáždění konat jiné shromáždění a mezi svolavateli nedošlo k úpravě doby jejich konání. Žalobou napadené rozhodnutí soud vyhodnotil jako přiměřené opatření z realizace výkonu shromažďovacího práva žalobcem. K tomu soud dodává, že přezkoumávané rozhodnutí neshledal ani v kolizi s čl. 19 odst. 2 LPSV, jak dovozoval žalobce, neboť z čl. 19 LPSV vyplývá právo pouze pokojně se shromažďovat, s tím že toto právo lze omezit zákonem (ShrZ) z legitimních důvodů, které blíže definuje právě ShrZ. V ust. § 10 odst. 2 písm. b) ShrZ je přitom uveden jako důvod k zákazu shromáždění střet v místě a čase s dříve ohlášeným shromážděním, které nebylo v zákonem stanovené lhůtě úřadem zakázáno, a kdy nedošlo mezi kolidujícími svolavateli k dohodě o odstranění kolize jejich shromáždění. V daném případě žalovaný neměl jinou možnost, než přistoupit k částečnému zákazu později žalobcem oznámeného

shromáždění. V této souvislosti nelze nezmínit, že žalobce díky částečnému zákazu může v souladu se svým oznámeným shromážděním projevit svoje názory v místech, kde k zákazu shromáždění nedošlo, takže s ohledem na předpokládaný počet účastníků shromáždění ve výši cca 100 osob s 10 pořadateli bude mít zachován náležitý prostor pro vyjádření svých postojů.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba z hlediska uplatněných žalobních námitek není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, když mu ani nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 9. srpna 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kubová